यः शूर वर्द्धमानोऽयं ग्रामस्तत्रावयोर्गृहं ॥ २६९ ॥
इत्यजीवनभुजां मातॄणामुपदेशतः ।
अस्मत्कुलेन नियतं नृत्यमत्र विधीयते ॥ २७० ॥
रूढिः परम्परायाता सेयमस्मद्गृहे स्थिता ।
आवामन्योऽपि वा नात्र निमित्तं ज्ञातुमीश्वरः ॥ २७१ ॥
एवं वचस्तयोः श्रुत्वा नृपोऽन्येद्युः सविस्मयः ।
तद्भक्तां मेदिनीं कृत्स्नां कारुभिर्निरदारयत् ॥ २७२ ॥
दूरं निर्ह्रतमृद्भिस्तैरथाद्राक्षीन्निवेदितं ।
नृपतिः पिहितद्वारं जीर्णदेवगृहद्वयं ॥ २७३ ॥
उड्डाटितारैर्वर्णैः पीठोत्कीर्णैर्निवेदितौ ।
अपश्यत् केशवौ तत्र रामलक्ष्मणनिर्मितौ ॥ २७४ ॥
परिहासहरेः पार्श्वे पृथक् कृत्वा शिलागृहं ।
स रामस्वामिनः श्रीमान् प्रतिष्ठाकर्म निर्ममे ॥ २७५ ॥
देवोऽपि लक्ष्मणस्वामी तथेवाभ्यर्थ्य पार्थिवं ।
चक्रमर्दिकया चक्रेश्वरपार्श्वे निवेशितः ॥ २७६ ॥
दिग्जये पुरुषः कश्चिद्वृत्तप्रत्यग्रनिग्रहः ।
अग्रे न्यक्षिपदात्मानं गजाद्भूतस्य भूभुजः ॥ २७७ ॥
तं कृत्तपाणिघ्राणादिव्रणैः शोणितवर्षिणं ।
त्राणार्थिनं कारुणिकः स्वोदन्तं पृष्टवान्नृपः ॥ २७८ ॥